

Дівчата літа

КУПИТИ

Про книгу

Рейчел повертається у відпустку на віддалений грецький острів, де колись сімнадцятирічною вперше закохалася в старшого на двадцять років Алістера. Навіть попри те, що тепер вона одружена з іншим, минуле не відпускає жінку. П'ятнадцять років по тому Рейчел досі чіпляється за спогади й відновлює зв'язок із коханцем та подругами, з якими проводила спекотне літо на вечірках, де алкоголь лився ріками, а заборонені речовини відкривали нові горизонти. Та чи справді все було так, як пам'ятає Рейчел? На поверхню починають виринати темні, глибоко приховані спогади про таємниці, злочини, тривожний досвід кожної з дівчат та смерть подруги, в яку вплутаний загадковий багатій.

МИНУЛЕ

Надто спекотно, щоб довго бути надворі. Від жару мокріє шкіра голови, піт збирається біля коренів волосся й у виїмці ключиць. Футболка липне до спини, руки почервоніли, а на стегнах з'являються недоладні пухирці під несамовитими сонячними променями. Занурюю пальці ніг у вогкий пісок. Босою ступнею відчуваю гострий укол мушлі.

Прошу, не дай йому поїхати без мене, думаю, я зроблю все, що завгодно. Мені потрібно, щоб він прийшов за мною.

Зі свого місця я бачу самий лише причал: з моря виринають розхлябані дерев'яні дошки. Саме на них я ступила кілька місяців тому, коли прибула сюди, втомлена морською хитавицею. До них прив'язаний невеличкий яскраво-блакитний човен, який гойдається на хвилях. За якісь десять хвилин він вирушає, і я мушу бути на ньому.

Зранку, коли я прийшла сюди, на причалі було тихо. Тепер же тут метушиться групка нетерплячих туристів, готових зійти на палубу. Хвиля напочується ближче, пісок під моїми п'ятами мокріє. Здрігаюся, коли морська вода огортає кінчик пальця на моїй нозі.

Ще кілька хвилин. Всього кілька хвилин, і він прийде сюди.

— Рейчел!

Хтось — силует навпроти ясного неба — звіддала махає мені. Я піднімаю руку, щоб прикрити очі дашком долоні, і бачу, що це Гелена. Вона йде швидко, майже біжить, і коли падає поруч, її груди важко надимаються, дихання збите. Її волосся вогке, від шиї і до ключиць тягнеться довга смужка білих кристаликів солі, що вже починають висихати і блищати на шкірі.

— Вони прийшли по нього, — каже вона задиханим, уривчастим голосом. — Зранку. Сьогодні.

— Я тут же зводжуся на ноги и хитаю головою.

— Ні, — відповідаю.

— Але вони не знайшли його. Він поїхав. Вирвався.

Мені потрібен якийсь час, щоб усвідомити, щоб скласти звуки, які виходять з Гелениного рота, в щось хоч трохи зрозуміле.

— Ні, він не міг.

— Я була в маєткy. Там нікого нема.

— Ти брешеш.

— Ми ж знали, що це станеться, Рейчел. Ми знали, що врешті вони прийдуть по нього.

Вражена, кваплюся піти, збираю свої речі. Гелена відкриває рота, аби сказати щось, поки я тут, піднімає руку, ніби хоче мене зупинити, але тобі стримується. В цю мить вона нічого не може зробити, щоб втримати мене.

Сумки важко врізають у плечі, поки я йду пляжем. Взуття грузне у піску, зрештою я схиляюся і знімаю його. Викидаю геть, адже хочу відійти подалі від Гелени, на дорогу, ближче до нього. Я зупиняю автівку: місцевий чоловік виглядає дещо стривожено, коли бачить босоногу дівчину з купою сумок. Торохкочу йому адресу й простягаю цілу пачку купюр — ціна квитка на човен.

— Прошу. Я заплачу вам.

Він хитає головою, ймовірно, остерігаючись мого розпачу, може, думає, що трапилося щось жахливе. За мить я згадую, що так воно і є.

— Не брати гроші. Я завезу тебе додому.

Поки авто спинається пагорбом і віддаляється від причалу, намагаюся опанувати себе. Роблю довгий, відчайдушний вдих через ніс, видихаю довгими, важкими порціями. Обличчя мокре, коли сльози докочуються до рота, то відчуваю, що на смак вони як море. Водій вивертає кермо так, як вміє тільки той, хто ріс на цих карколомних дорогах. Тоді він з тривогою вдивляється в озеркало заднього виду.

— Все є добре? — запитує.

Я киваю.

— Все буде добре, — відповідаю. — Мусить бути.

Скільки разів я піднімалася на цей пагорб, щоб провести ніч там, у білосніжному будинку, скільки разів я поверталася додому рано-вранці, а в голові паморочилося? Пам'ятаю той перший раз, коли він прислав по мене машину, а я одягнула найкращу сукню, яку мала. Вона була біла й

струмлива, я почувалася в ній мовби грецька богиня. Та, звісно, це було до. До того, як у літньому повітрі почали ширитися чутки, ніби перед неминучою зливою. До того, як на острові висадилася поліція в темній, похмурій супроти полудневого сонця уніформі. До того, як на берег викинуло понівечене тіло. Казали, що вона плавала там годинами до того, як її знайшли: шкіру поранило море, обличчя було вже не впізнати.

— Тут? — запитує водій.

Я киваю і витираю сльози зі щік.

— Так.

Лишаю сумки на узбіччі й біжу до дерев'яних дверей. Бачу, що вони відчинені. Він би ніколи не залишив їх так: без кінця турбувався, щоб навіть домашній бар був замкнений на ніч. Я гукаю його на ім'я, ступаючи в прохолодну тінь вестибюля.

На перший погляд, все як завжди: ось кована статуя на підставці, біля сходів — білий килим. Але в тарілочці біля дверей немає його ключів, більше немає піджака, що чекає, аби його накинули на плечі для вечірньої прогулянки. Кидаюся нагору й продовжую кликати його.

Поки доходжу до його спальні, вже ридаю, гортанно, наче тварина. Дверцята шафи відчинені навстіж. Сорочки валяються під вішаками, ніби їх згрібали в страшенному поспіху. Простирадла зірвані з ліжка, уламки розбитої лампи валяються на підлозі, наче у того, хто розбив її, не було часу при-брати. Двері на балкон прочинені, тож тонкі фіранки ліниво танцюють за вітерцем: абсурдно спокійна картина на тлі того безладу, що він лишив по собі.

У ту мить мені здається, що все має зупинитися. Світ досі крутиться. Сонце досі світить. Але ж його вже немає. Я лежу на животі на його ліжку й намагаюся вловити знайомий запах. Вдихаю з надією почути відголоски його гелю після бриття, та простирала пахнуть лише порошком оля прання. Я ридаю в незаправлену подушку, й байдуже, хто це почує. Моє тіло корчиться на його ліжку. Дім навколо мене і далі стоїть порожній й непорушний, наче в ньому роками ніхто не жив.

Наче нас тут ніколи й не було.

ТЕПЕРІШНЄ

Спека нестерпна.

Вона пробирає аж до легень, лишає вологі сліди під одягом, облизує шкіру, піт тече смугами вниз по стегнах. Перед відпусткою я продепілювала ноги й дещо хвилювалася, як виглядатиме моя бліда шкіра під сонцем. Хвилювалася не тільки про це: я мала надію, що ця поїздка поверне іскру в наш шлюб. Натомість зараз дивлюся на свого чоловіка й відчуваю легку огиду. Під рукавами сорочки, яку він одягнув спеціально на наш останній вечір тут, розповзаються плями поту. Він дивиться на море, та я знаю, що він не може глянути на нього моїми очима. Для нього це міг бути будь-який краєвид у будь-якому місці світу. Для мене ж прибій пахне таємницями, а солоне повітря — незмінно обіцянками.

Море завжди нагадує мені про те літо, коли весь світ, здавалося, простягався переді мною. Пам'ятаю, як сиділа, зануривши пальці в пісок, перед неосяжним морем і відчувала, ніби весь всесвіт належав мені.

— Візьмемо ще вина? — запитує Том.

Хитаю головою.

— Я так втомилася. Попросімо рахунок.

Том киває і кличе офіціанта. Він завжди робить те, що я про-шу. Колись мені це подобалося, це було втіхою після всього, що трапилося. Але тепер я не хочу, щоб він так робив.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ